

naar de komme tilbage til Justitsministeriet. Jeg tror den højtærede Minister og alle andre ville være forviskede om, at jeg ikke hermed tilsigter at sige noget slemt om nogen som helst i noget som helst bestemt Tilfælde, men det er kun det betænkelige i Princippet, jeg ønsker at fremdrage. Jo mere man er interesseret i, at Børgerne skulle have Tillid til den fulde Upartiskhed og Uafhængighed hos Dommerne, navnlig naar der er Tale om en Overdommer, desto mere forekommer det mig, at de maa have Krav paa ikke i denne Stilling at se Folk, der paa samme Tid ere ansatte i Justitsministeriet og altsaa underkastede den Afhængighed, som denne deres Stilling medfører. Jeg skal tilføje, at der jo dog vel maatte være andre Steder at faa Folk fra, naar der endelig skal konstitueres Dommere i Landslover- samt Hof- og Stadsretten. Hvorfor kunde man ikke tænke sig ogsaa ved denne og de andre Retter, jeg nævne, at følge et lignende Princip som ved Højesteret, hvor man har ekstraordinære Assessorer? Det var vist ikke saa vanskeligt, naar man samtidig tilbød disse Folk den Ære, der er forbunden med at være fast ekstraordinær Assessor, at faa dem til at modtage en saadan Stilling og altsaa i Forfaldstilfælde gøre Tjeneste i Retten. Skønt jeg selv er Sagfører, vil jeg dog ikke vige tilbage for at sige, at det forekommer mig, det vilde være mere betryggende for Publikum, om man, hvis ikke andre kunde faas dertil, snarere i saadanne Tilfælde tog Sagførere end disse underordnede Bestillingsmænd fra Centraladministrationen. Sagførerne ere mere uafhængige, end disse Bestillingsmænd kunne være, og det er denne Uafhængighed, der i Grundloven paa saa mange Maader pointeres som en saa overmaade vigtig Betingelse for at betrygge Tilliden til Domstolene og sikre deres Paalidelighed.

I Tilslutning hertil skal jeg nævne en Post, der staar lige kort efter under Nr. 4: „Andre Udgifter ved Justits- og Politivæsenet. 20,000 Kr.“ Af Bemærkningerne til Lovforslaget Side 31 ses det, at herved tænkes paa de Udgifter, som have været forbundne med de ekstraordinære Tilbrandskommissioner, som i Aarenes Løb have været og til Dels endnu ere nedsatte. Jeg skal ikke her komme ind paa, hvad der i al Almindelighed kunde siges om disse Kommissioner og deres Virksomhed. Man hører ikke saa faa Anker i saa Henseende, men der kan maasse en anden Gang blive Lejlighed til at komme tilbage dertil. Jeg vil i denne Forbindelse — det er jo en

finansiel Lov, vi her drøfte — kun henlede Opmærksomheden paa det efter min Mening høje Beløb, her er Tale om. Den førstnævnte Kommission, der blev nedsat den 26de April dette Aar, har brugt 13,702 Kr. 74 Øre, og den sidste, som blev nedsat den 14de September dette Aar og altsaa kun har virket et Fjerdingaar, har allerede brugt 6,000 Kr. Det forekommer mig, at der er et paafaldende Misforhold mellem disse enorme Udgifter, og hvad der ellers bruges til bort Retsvæsen, skønt Udgifterne dertil ikke ere saa smaa. Jeg kan ikke forstaa, for det bliver nærmere oplyst — og det tillader jeg mig at henstille til det ærede Finansudvalg, som vel faar med denne Sag at gøre — hvorledes en saadan enkelt Kommissionsdommer, som jo dog har sin Gage i Forvejen, i Løbet af et halvt Aar kan forbruge en Sum, som ellers er tilstrækkelig til 2—3 Underdommerembeder hele Aaret rundt. Det var kun disse Bemærkninger, jeg ved denne Lejlighed vilde gøre.

Justitsministeren (Melleman):

I Anledning af de fremkomne Bemærkninger skal jeg til det første Spørgsmaal udtale, at Konstitutioner i Overretten i Anledning af Assessorers Sygdom og andet Forfald kun finde Sted fra Justitsministeriets Side, naar det af Rettens Justitiarius forlanges som noget nødvendigt, for at Rettens Forretninger tilbørlig kunne fremmes, og naar dette forlanges, anser jeg det for baade min Ret og Pligt at drage Omjorg for, at en saadan Konstitution kan finde Sted. Spørgsmaalet, om Sagernes Fremme kræver en saadan Bistand for Retten, kan ikke afgøres af andre end Justitiarius. Det følger af sig selv, at Ministeren ikke kan have et saadant Indblik i de daglige Forretningers Omfang og i hele Spørgsmaalet om, hvad der kræves, for at Sagerne kunne fremmes med den i og for sig langsomme Hurtighed, hvormed de skride frem. Hvad angaar selve Valget af de Personer, som i den Henseende benyttes, kan jeg for det første kun sige, at den Fremgangsmaade, som i den Henseende bruges, har mange, mange Aars Hævd for sig og ingenlunde er noget, jeg har fundet paa. Men dernæst tror jeg ogsaa, det ikke let vilde være muligt at komme ind paa en anden Fremgangsmaade end den, her er brugt. Vi maa nemlig huske paa, at her kun er Tale om ganske kortvarige Konstitutioner, og det vil jo kun være ganske undtagelsesvis, at en ellers fast Embedsmænd kan rives ud af den Stilling, han har, for i en Maanedstid, i 2 Maaneder, højst 3 Maanedes at være konstitueret i